

ZOUFALÁ•Ā•Ā• - IV.

Stá™eda, 26 prosinec 2012

Nejsem vlastníkem auta. ĀīdiĀ•ák jsem pĀ™ed deseti lety dostala z nĀ› jakých nadpĀ™irozených pĀ™íĀ•in a od té doby jsem dál neĀ¾ za roh do hypermarketu a zpĀ›t. Kdybych tvrdila, Ā¾e bez nehody, byla by to leĀ¾.

Petr si ve svém obstarĀ¾ním koĀ•áĀ™e odvezl všechny své movitosti. O jeho veteránku se sice jako o movitĀ› vĀ›ci mluvit moc nedá, ale Petr vĀ¾dy tvrdil, Ā¾e své první auto opustí teprve, aĀ¾ škodovka skuteĀ•nĀ› vydechne naposledy. MĀ›li jsme ji rádi, Popelnici jednu. Jako komplic pĀ™i stĀ›hování mu tedy poslouĀ¾ila výbornĀ›! Ale co teĀ• mám dĀ›lat? Jak si bez auta odvezu z BĀ™evnova zranĀ›ného vlkodava? Zavolala jsem Kamile. „ĀCEau Lucy, volal mi Petr, Ā› jste se rozešlil“, Ā™ekla trochu rozpaĀ•itĀ› kamarádka. „No, uĀ¾ jsem se bála, Ā¾e na tebe s telefonátem zapomnĀ›!“ prohlásila jsem trochu jízlivĀ›ji, neĀ¾ by odpovídalo situaci, kdy od nĀ›koho chcete pĀ™Ā•it auto. Kamila je moje spása! Za chvíli uĀ¾ jsme frĀ•eli smĀ›r veterinární ambulance, a já jsem ze sebe koneĀ•nĀ› mohla dostat všechny emoce dvou uplynulých dní. „BuĀ• ráda, Ā¾e s ním nemáš dĀ›ti!“ Ā™ekla moje pragmatická kamarádka a já vĀ›dĀ›la, Ā¾e má zatracenĀ› pravdu. PĀ™ed veterinární klinikou stála kromĀ› znaĀ•ky zákazu zastavení Ā™ada aut v úzkých rozestupech. „Co je to za blbce? No takhle má Ā¾e zaparkovat jenom úplně vĀ›!“ kĀ™iĀ•ela nepĀ™íĀ•etnĀ› Kamila, hystericky toĀ•ila volantem a snaĀ¾ila se nacpat svojí samochodku do díry me kam by se nenacpal ani velorex. Ve chvíli, kdy Kamila s úlevou prohlásila: „KdyĀ¾ se chce, tak to jde“, se ozval zvuk ohýbajícího se plechu, který dĀ›vĀ›rnĀ› známe z filmu Titanik. „Doprdele!“ vykĀ™ikla jsem úlekem, a z Kamilina výrazu obliĀ•eje Ā•išel naprostý pragmatismus bez špetky pĀ™ekvapení. DistingovanĀ› otevĀ™ela zcela klidnĀ› vystoupila. Vystoupila jsem v hrĀ›znĀ› pĀ™eduše také.Na zádi Ā•erného oplu pĀ™ed námi se skvĀ›lost zelený lak Kamilina omláceného staĀ™ikého auta.

„Ā™ekl sis o to, blbĀ•e!“ prohlásila Kamila zcela klidnĀ› na adresu Ā•erného vozu a sebevĀ›domĀ› odkrĀ•ela ke vchodu do veterinární ordinace. „Máme tady konĀ›!“ odstrĀ•ila Kamila sestru a hnala se se mnou v patách do ambulance. Pan doktor ZvĀ›Ā™ina s ovázanou rukou mĀ› evidentnĀ› rád vidĀ›l. „SleĀ•no Zoufalá, to jsem rád, Ā› jste tady!“ vykĀ™ikl nadšenĀ› a za vedlešími dveĀ™mi se ozval rámus padajících hrncĀ›.

„Váš pejsek bude muset nosit dva týdny límec kolem krku, šili jsme mu ránu na boku a nesmí si vytáhat stehy, otĀ™es mozku jsme vylouĀ•ili a jinak jsou to jen drobné odĀ›rky na nohách!“ podíval se veterinĀ™ tesknĀ› na svou ovázanou ruku. Rámus z vedlešího pokoje sílil a tlumené vrĀ•ení nasvĀ›dĀ•ovalo dramatickému boji.

VzápĀ›tí se otevĀ™ely dveĀ™e a z nich se vyĀ™ítil pološílený Drobek s plastovým límcem kolem krku. Pokoušmi skoĀ•it do náruĀ•e, upadl a hystericky se válel po podlaze v touze sundat tu potupnou plastovou vĀ›c ze svého aristokratického krku.

„PĀ™ipomíná mi to horor VymítaĀ• Ā•ábla!“ prohlásila hlubokým hlasem Kamila a s pozvednutým oboĀ•ím poklidnĀ› sledovala vykulené válející se tele házející provazy slin. x x x PĀ™ed naším autem se sešel malý dav. „To je váš vĀ›z?“ ukázal na mĀ› holí rtuĀ›ovitý dĀ›dek. „No, v podstatĀ›, náš no, vĀ›z je to, viĀ•?“ pokukovala jsem po Kamile táhnoucí za sebou pološílené vzpínající se štĀ›nĀ› velikosti poníka. „Vy jste to tomu Ā•lovĀ›ku nabourala, paninko!“ zakĀ™iĀ•el na nás dĀ›dek a dodal s dikcí soudce ústavního soudu.

„A já jsem to všechno vidĀ›l z okna, anĀ¾to jsem svĀ›dek!“ dodal nekompromisnĀ› a zaloĀ¾il ruce bojovnĀ› na prsou.

„Co se dĀ›je?“ ozval se hluboký chraplák z okna nad ordinací a já poznala svého vĀ•erejšího zachránce. „Ā, to jste vy sleĀ•no, tak pejsek vypadá dobĀ™e!“ zavolal chlápek z okna nadšenĀ› a Drobek po nĀ›m radostnĀ› štĀ›knul. Okno se zavĀ™elo a vše nasvĀ›dĀ•ovalo tomu, Ā¾e se nás mohutný zach vydal pozdravit dolĀ› osobnĀ›. V tu ránu mi to blesklo. VĀ•erejší hrdina, ordinace, Ā•erný opl...

OdĀ™ený Ā•erný opl, jeho opl! „No nazdar!“ vydechla jsem nahlas a za zády se ozvalo hluboké.“Zdar!“ „Koukám, Ā¾e nevdĀ›k svĀ›tem vládne!“ pohladil svou zdemolovanou karoserii hrdina vĀ•erejšího dne a mnĀ› se nahnul do tvĀ™e nezvladatelný rumĀ›nec. Blábolila jsem uĀ¾ zase páté pĀ™es deváté, pokoušela se rozpaĀ•itĀ› podĀ›kovat za vĀ•erejšek a za hysterického mávání šrajtoflí naznaĀ•it, Ā¾e jsem velkým dluĀ¾níkem, který je ochotný nést finanĀ•ní následky své demoliĀ•ní Ā•innosti. „A co takhle sleĀ•no? Snad mi nedáte košem!“ pĀ™erušil moje zmatené šermování penĀ›Ā¾enkou a v oĀ•ích mu zvláštnĀ› svítilo. „Jo, veĀ•eĀ™e, samozĀ™ejmĀ›, zvu Vás!“ zašermovala jsem naposledy penĀ›Ā¾enkou pĀ™ed jeho nosem a nacpala Drobka do kufru Kamilina auta.

Kamila nastartovala, zadkem svého auta ještĀ› na rozlouĀ•enou pĀ™átelsky Ā¾ukla naboĀ™eného oplíka a já jsem dĀ›tinsky zamávala z okýnka pĀ™edvĀ›jíc telefon u ucha na znamení, Ā¾e se ozvu. „Za dobrotu na Ā¾ebrotu!“ povzdychla si Kamila bez špetky vlastního pokání. x x x

„No to je naprosto neuvĀ›Ā™itelný! Ten Ā•lovĀ›k mi vĀ•era zachránil psa a já mu dneska zniĀ•ím auto. Co bude dál?“ rvala jsem si na pĀ™edním sedadle vlasy a s hrĀ›zou si uvĀ›domila, Ā¾e naprosto netuším, kde skonĀ•ila zachránčova vizitka. „Hele a jak on se vlastnĀ› jmenuje, co je zaĀ•?“ vyvívala KamĀ•a a já zjistila, Ā¾e vím jenom o té šibalské hvĀ›zdĀ› v jeho oku.

RENATA FRANCOVÁ(blog iDNES) (pokraĀ•ování opravdu, ale tentokrát oooooopravdu! uĀ¾ zítra)